

WILMA
HOLLANDER

*Heerlijke
dromen*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Wilma Hollander
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1382 4
ISBN 978 94 027 6962 3 (e-book)
NUR 301
Eerste druk januari 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Vertel me nog eens waarom ik zo nodig met jullie mee wilde?’ Emma veegde hijgend het zweet uit haar ogen. Vertwijfeld keek ze opzij, naar haar twee vriendinnen, die ogenschijnlijk moeiteloos de trappers van hun fitnessstoestel in een flink tempo ronddraaiden. ‘Ben ik de enige die dit vreselijk vindt?’

‘Ik denk het wel,’ zei Lotte laconiek. Ze zette haar apparaat nog een standje zwaarder. ‘Ik vind het heerlijk. Na tien minuten flink trappen ben ik alle frustratie van een hele dag hard werken kwijt. En het is nog goed voor mijn conditie ook.’

‘Je ging mee omdat je hoognodig een paar kilo kwijt wilde,’ hielp Suzan haar herinneren.

‘Ja, omdat jullie het over een uurtje gezellig sporten hadden, niet over jezelf martelen,’ pruttelde Emma. Ze ging kreunend rechtop zitten en keek vol afgrijzen de drukke zaal rond. ‘Mag ik er al af?’

‘Nu al? Je zit er nog geen twee minuten op!’ riep Lotte uit.

‘Nou en? Dat is nog altijd twee minuten langer dan er helemaal niet op zitten.’ Emma stapte met enige moeite van het apparaat af. ‘Ik heb het helemaal gehad. Ik ga douchen. We zijn al bijna een uur bezig, toch? Dat lijkt me wel genoeg voor de eerste keer.’ *En de laatste*, voegde ze er in stilte aan toe. No way dat ze dit iedere week ging doen. Behoedzaam, om de andere sporters niet te hinderen, liep ze tussen de appara-

ten door naar de kleedruimte. Het zweet gutste in straaltjes over haar rug naar beneden, en ze had het gevoel dat haar hoofd uit elkaar zou barsten, zo warm had ze het. Dit kon toch nooit goed zijn voor een mens? Lotte en Suzan konden mooi praten, zij was hier niet voor gemaakt, en dat zou ze hun straks vertellen ook.

Bij de douches was het gelukkig niet druk, en een halfuurtje later zat Emma opgelucht en lekker opgefrist achter een groot glas vruchtensap in het sportcafé dat bij het fitnesscentrum hoorde. Dat paste heel wat beter bij haar dan dat afbeulen op al die onzinnige apparaten. Ze snapte werkelijk niet waarom Lotte en Suzan er zo enthousiast over waren. Die waren meteen lid geworden toen de sportschool twee maanden terug zijn deuren had geopend, en ze gingen er trouw iedere week een uurtje heen. Nou, zij niet. Ze snapte heus wel dat zo'n uurtje sporten goed was voor je body, maar haar body zat gewoon anders in elkaar dan dat van de meeste mensen. Dat had ze vroeger al gemerkt, tijdens de gymnastieklessen op school. Zodra de gymtoestellen tevoorschijn werden gehaald, brak het zweet haar uit en veranderde ze in een onhandige klungel voor wie zelfs de laagste stand van de bok nog te hoog was. Haar forse postuur, geërfd van haar vader, hielp natuurlijk ook niet mee bij haar pogingen om sierlijk en elegant over zo'n kast te springen – iets wat haar klasgenootjes haar regelmatig onder de neus hadden gewreven. Het was maar goed dat ze de scherpe tong en de nuchtere humor van haar moeder had meegekregen, anders had ze er ongetwijfeld een zwaar minderwaardigheidscomplex aan overgehouden.

Ze onderdrukte een grimas. Natúúrlijk hadden die opmerkingen haar gekwetst. En haar nog steeds niet al te florissante zelfbeeld kwam zeer zeker voort uit een bestaand minderwaardigheidscomplex – al had dat complex misschien nog wel meer te maken met haar ongelukkige huwelijk dan met jeugdtrauma's over haar figuur, nu ze er zo eens over nadacht. Het beste wat ze in haar leven tot nu toe had gedaan, was

haar ex de deur wijzen na zijn ranzige affaire met een van de winkelmeisjes in de bakkerij. Die actie had haar gekneusde zelfbeeld pas écht een dreun gegeven.

‘Wat zit jij te grinniken?’ Lotte liet haar sporttas naast het tafeltje op de grond vallen en schoof een stoel bij. ‘Binnenpretje?’

‘Zoiets,’ gaf Emma toe.

‘Ze zit natuurlijk weer allerlei smoesjes te verzinnen om nooit meer mee te hoeven,’ zei Suzan opgewekt, terwijl ze naast Emma ging zitten. ‘Maar daar trappen we mooi niet in. Volgende week, zelfde tijd, zelfde plaats. Je zorgt maar gewoon dat je er bent, anders komen we je halen.’

Emma schudde gedecideerd haar hoofd. ‘Sorry, maar nee, vergeefse moeite. Dit is echt niks voor mij, dat zeg ik toch de hele tijd al? Ik ben nu eenmaal geen sportschoolmens. Ik vond het best leuk om het vanavond een keertje te proberen, maar meer zit er helaas niet in.’

‘Nou, ik vind dat toch wel heel jammer,’ zei Lotte. ‘Het is juist zo’n leuke gelegenheid om één keer in de week even lekker bij te kletsen met zijn drietjes.’

‘Klopt, dat uurtje sporten is zo’n beetje nog de enige mogelijkheid daarvoor,’ verzuchtte Suzan. ‘Ik ben al zo vaak op pad vanwege mijn werk, en nu Amy er is, kan ik natuurlijk niet meer zo makkelijk weg als vroeger. Lyam vangt veel op, maar hij vindt het ook weleens fijn om samen met mij een avondje op de bank te zitten.’

Lotte knikte instemmend. ‘Ja, zo gaat het bij Nick en mij ook. Met onze volle agenda’s zijn we dolblij als we eindelijk weer eens een avondje samen hebben. En dan hebben wij niet eens kinderen, kun je na-gaan.’

Emma onderdrukte een lichte steek van jaloezie. Ze misgunde haar vriendinnen hun nog niet zo lang geleden gevonden geluk echt niet, integendeel, maar het was niet alleen hún leven dat erdoor veranderd was. Toen ze alle drie nog single waren, hadden ze in hun vrije tijd veel met elkaar opgetrokken. Dat was nu helaas een heel stuk minder ge-

worden. Begrijpelijk, dat wel, maar voor haar, als enige overgebleven single, was het toch af en toe flink slikken. Overdag, met alle werkzaamheden in en rond de bakkerij, had ze er niet zo'n last van, maar haar avonden konden verdraaid eenzaam zijn. Dat was ook de voornaamste reden dat ze na lang aandringen van Lotte en Suzan erin had toegestemd om een keer mee te gaan sporten. Maar zelfs de belofte van hun wekelijkse gezelschap kon haar niet overhalen om er een gewoonte van te maken.

‘Ach, ik weet nu waar ik jullie op dinsdagavond kan vinden,’ zei ze luchtig. ‘Ik kan toch na afloop van jullie sportuurtje hierheen komen en een drankje meedrinken? We zien elkaar vaak genoeg tijdens het werk, dus zo erg is het allemaal niet dat we elkaar 's avonds wat minder zien.’

Maar zo erg was het toch wel, dacht Emma somber toen ze een uurtje later haar fiets op de binnenplaats stalde en via de zijingang van de bakkerij haar huis binnenstapte. Het grote appartement boven de winkel, waar ze sinds de scheiding woonde, leek met de dag eenzamer te worden. Ze gooide haar sporttas neer, knipte snel wat schemerlampjes aan en zocht op haar laptop een radiostation uit met vrolijke muziek. Het volume zette ze expres lekker hard, zodat ze de stilte niet meer zou horen. Daarna schonk ze voor zichzelf een groot glas wijn in, waarmee ze zich met een onderdrukte kreun vanwege de nu al opkomende spierpijn op de bank liet zakken.

Het hielp echter niet haar lamlendige stemming te verbeteren. Integendeel, al die opgewekte liedjes begonnen haar na een paar minuten zwaar de keel uit te hangen. Mopperend zette ze haar glas neer, en ze duwde de klep van de laptop weer omhoog om een ander station op te zoeken. Daarbij viel haar oog onwillekeurig op een advertentie, die net op dat moment op de website voorbijflitste:

Vind ook je grote liefde...
veilig en makkelijk online!
Schrijf je in op onze site
en laat zien wie je bent!

Een datingsite? Als het niet zo triest was, zou ze er hardop om gelachen hebben. Wat in haar surfgedrag had er in hemelsnaam voor gezorgd dat juist zij deze advertentie onder ogen kreeg? Ze was absoluut niet op zoek naar een grote liefde. Ooit had ze gedacht die in Erik, haar ex, gevonden te hebben, en wat had dat haar opgeleverd? Eén grote bak ellende! Nee, ze was veel beter af in haar uppie. De bakkerij was haar lust en haar leven, daar kon ze haar tijd wel mee zoetbrengen. En als ze per se een keertje gezelschap wilde, in de vorm van een man in haar bed, dan kon ze dat heus wel op eigen kracht vinden, daar had ze geen datingsite voor nodig.

Geïrriteerd klikte ze door naar een ander station en zette meteen het volume zachter. In de relatieve rust hoorde ze ineens de ringtone van haar mobiel. Het ding zat natuurlijk nog in haar tas, en gehaast trok ze de telefoon uit het zijvakje. 'Hey mam? Wat bel jij nog laat?'

'Ja, sorry, niks ergs, hoor,' klonk de opgewekte stem van haar moeder in haar oor. 'Je vader is zijn leesbril kwijt, hij loopt de hele avond al te zoeken. Ik begreep dat hij vanmiddag bij jou is geweest. Heeft hij hem misschien bij jou laten liggen? Ik word echt helemaal gek van dat gezoek van hem...'

'Pa's leesbril?' Emma liet haar ogen zoekend over de tafel gaan. 'Nee, ik zie niks. Wacht, ik loop even naar de keuken, misschien heeft hij hem op de aanrecht gelegd of zo.' Met de mobiel aan haar oor liep ze snel door de kamer naar de open keuken, maar ook daar was niets te zien. 'Nee, sorry mam. Hier ligt hij ook niet. En niet om het een of ander, maar pa was toch gisteren hier? Of ben ik de dagen nu een beetje kwijt?'

Het was even stil aan de andere kant. 'Nou je het zegt... Ja, ik geloof dat je gelijk hebt. Het was gisteren. Wat raar. Ik weet zeker dat hij het over vandaag had.'

'Ach, al die pensionado's raken op den duur de dagen kwijt,' zei Emma lachend. 'Hoe vaak ik ze in de winkel niet hoor vragen wat voor dag het eigenlijk is... Komt natuurlijk omdat ze geen vast werkritme meer hebben, dan krijg je dat.'

'Ja, dat zal het zijn,' zei Coby, al klonk ze niet helemaal overtuigd. 'Maar waar hij dan vanmiddag heeft gezeten? Ik ben zelf pas laat thuisgekomen, ik was shoppen in Enschede met een vriendin, dus ik heb geen idee. Nou ja, dan heb ik het zeker verkeerd begrepen allemaal. Die bril zal ongetwijfeld wel weer ergens opduiken, het is niet de eerste keer dat hij hem kwijt is.'

'En het zal ook vast de laatste keer niet zijn,' merkte Emma gniffelend op. 'Succes ermee. Heb je trouwens nog wat leuks gekocht in Enschede?'

'Jazeker!' Coby begon enthousiast over haar aankopen te vertellen, en al met al liep het toch al tegen halfelf voordat ze weer ophing.

Glimlachend legde Emma haar mobiel weg. Het gesprek met haar moeder had haar sombere bui helemaal verdreven. Ze had gelukkig altijd al een goede band met haar ouders gehad, en die was na de scheiding alleen maar nóg beter geworden. Willem, haar vader, had in het begin wel wat moeite gehad met het feit dat zij in haar eentje de bakkerij wilde runnen, maar nu ze tien jaar verder waren, was hij dat allang vergeten. De eerste twee jaar na de overname had hij haar heel erg geholpen om alles op de rit te krijgen, terwijl hij zijn eigen werkzaamheden ondertussen langzaam afbouwde. Daarna was hij definitief met pensioen gegaan, al was hij nooit te beroerd om tijdens de feestdagen de twee vaste bakkers een handje te helpen.

Gelukkig lag de drukte van de feestdagen alweer achter hen, mijmerde Emma terwijl ze geeuwend de lampjes uitknipte en in bed stap-

te. Pasen was dit jaar vroeg gevallen, waardoor ze zich wat de bakkerijwerkzaamheden betrof in betrekkelijke rust kon voorbereiden op het komende zomerseizoen. In een levendig toeristendorpje als Beekbrugge was dat altijd één grote aaneenschakeling van drukte en stress, vooral vanwege alle extra activiteiten die speciaal voor de bezoekers georganiseerd werden. Dat hoorde er nu eenmaal bij als je in een schattig klein dorp woonde, dat ingeklemd lag tussen prachtig groene heuvels en uitgestrekte bossen, met een kabbelende rivier en een eeuwenoud kasteel op loopafstand.

Het enige vervelende was dat ze tegenwoordig niemand meer had die samen met haar van al dat moois kon genieten. In dat opzicht was die datingsite eigenlijk niet eens zo'n slecht idee. Aan de andere kant... om alleen vanwege uitstapjes in de mooie omgeving op zoek te gaan naar de grote liefde in haar leven ging toch wel een beetje ver. Of niet?

De advertentie van de datingsite bleef maar in Emma's gedachten rondspelen. Tijdens een rustig moment in de bakkerij besloot ze Kitty, haar fulltime winkelmedewerkster, eens voorzichtig te polsen. 'Zeg Kit...'

'Ja?' Kitty, die de stilte in de winkel had aangegrepen om een nieuwe voorraad brood uit de kratten over te hevelen naar de daarvoor bestemde schappen, keek even opzij. 'Wat is er?'

'Heb jij weleens een, eh... datingsite gebruikt? Toen je nog single was, bedoel ik?'

'Tuurlijk. Dat doet iedereen tegenwoordig. Hoezo? Denk je erover om weer te gaan daten?'

Emma haalde even haar schouders op. 'Ik weet het niet. Misschien.'

'Gewoon doen. Het is hartstikke leuk.' Kitty legde de laatste broden in het schap en draaide zich naar Emma toe. 'Bovendien wordt het hoog tijd. Na Erik heb ik je zelden meer met een man gezien.'

'Een huwelijk van drie jaar met een vent als hij is genoeg om ie-

mand voor altijd van de mannen af te helpen,' zei Emma. Ze lachte erbij, maar vanbinnen kneep haar hart even pijnlijk samen. Nog steeds.

'Heb je eigenlijk nog weleens contact met hem?' wilde Kitty weten.

'Gelukkig niet!' Emma boog zich snel over de koelvitrine. Ze pakte er een tray met slagroomgebakjes uit, die ze opnieuw schikte, zodat het er wat netter uitzag. 'Ik zou niet weten waarom we nog contact zouden moeten hebben. Alles is ten tijde van de scheiding netjes afgehandeld door onze advocaten. Een paar maanden later is hij met zijn zwangere bijzit getrouwd en naar een of ander dorp in Limburg verhuisd. Na wat hij mij en mijn ouders heeft geflikt, kon hij zijn gezicht niet meer met goed fatsoen in het dorp laten zien. Zijn moeder zie ik zo af en toe nog wel lopen, maar ze steekt altijd meteen de straat over als ze me tegenkomt. Het mens kon me vroeger al niet luchten of zien, maar sinds ik haar lieve zoontje publiekelijk op straat heb geknikkerd, heb ik helemaal voor haar afgedaan. En zij voor mij!'

'Je had anders groot gelijk,' vond Kitty verontwaardigd. 'Het hele dorp stond op zijn kop toen uitkwam dat hij een van de winkelmeisjes zwanger had gemaakt, dat herinner ik me nog goed. Gelukkig voor hem werkte ik hier toen nog niet. Ik had hem zeker weten in zijn kruis getrapt als hij zoiets bij mij had geprobeerd.'

'Ach, achteraf ben ik alleen maar blij dat het zo gelopen is.' Emma zette de tray weer terug en ging rechtop staan. 'Een vent als hij ben je liever kwijt dan rijk als echtgenoot.'

'Jij verdient heel wat beter! Als ik jou was, zou ik onmiddellijk een profiel aanmaken op zo'n datingsite.' Kitty keek haar meewarig aan. 'Stel je voor... tien jaar zonder vent. Geen wonder dat je zo chagrijnig bent de laatste tijd!'

'Ik ben helemaal niet...' begon Emma verontwaardigd, maar het rinkelen van de winkelbel snoerde haar de mond. Ze kon de giechelende Kitty slechts een quasiboze blik toewerpen voor ze zich met een opge-

wekte glimlach tot de klant wendde. ‘Goedemorgen, Annie. Zeg het maar. Wat kan ik voor je doen?’

Die avond installeerde Emma zich na het eten van een fantasieloze magnetronmaaltijd weer met de laptop op de bank. Een leuke vent met wie ze af en toe gezellige dingen kon doen, was helemaal niet zo’n slecht idee nu haar vriendinnen daar geen tijd meer voor hadden. En iedereen deed tegenwoordig aan onlinedaten, had Kitty gezegd. Dus waarom zou zij het niet een keertje proberen?

Twee uur later deed ze met rode konen van opwinding de klep van haar laptop dicht. Onlinedaten was echt heel wat leuker dan ze zich had voorgesteld. Ze had op drie sites een gratis profiel aangemaakt, en op een daarvan had ze al zoveel leuke mannen voorbij zien komen, dat ze er serieus over dacht om meteen maar een betaald abonnement af te sluiten.

Haar nuchtere aard had haar echter net op tijd tegengehouden. Eerst maar eens afwachten of ze überhaupt wel reacties kreeg op haar profiel. Als daar een leuke vent bij zat, kon ze er altijd nog geld tegenaan gooien. Bovendien was het al veel te laat geworden om er nog langer mee door te gaan. De wekker zou morgenochtend beslist geen medelijden met haar hebben. Ze hoefde weliswaar niet zelf de ovens te bedienen, maar ze vond het wel leuk om ruim voor het opengaan van de winkel beneden te zijn. Het was heerlijk om de dag relaxed te beginnen met een praatje en een kop koffie in de bakkerijkeuken met Erwin en Nico, de twee mannen die er iedere dag weer voor zorgden dat de winkelschappen van bakkerij De Roos gevuld waren met geurend en versgebakken brood.

Jammer eigenlijk dat haar bakkers geen van beide beschikbaar waren op de datingmarkt, dacht Emma met een ondeugende glimlach toen ze in bed stapte. Met haar voorliefde voor brood en banket en hun expertise daarin zouden ze ongetwijfeld de perfecte match voor haar

zijn. Dan had ze die datingsites helemaal niet nodig. Maar helaas voor haar waren beide heren al jarenlang gelukkig getrouwd, en bovendien vielen ze toch ook wel een beetje buiten haar leeftijdswensen. Erwin was halverwege de veertig, en Nico was de vijf kruisjes al een jaar of twee gepasseerd, als ze het goed onthouden had.

Nee, als ze inderdaad serieus op zoek ging naar een man in haar leven – met de nadruk op *als* – dan zou hij toch iets jonger moeten zijn. Een jaar of vijfendertig, hooguit. Uitzonderlijk knap hoefde hij niet eens te zijn, als hij maar een leuke, twinkellende oogopslag had. En een vriendelijke uitstraling, dat vond ze heel belangrijk. Blond haar, of beter nog goudbruin, daar viel ze ook wel op. Net als op mannen met van die trouwe puppyogen, die haar acuut deden smelten. Qua postuur hield ze niet van miezerige mannetjes, de man die zij zocht moest wel een beetje gespierd zijn. En hij moest absoluut sterke polsen hebben! Dat was vaak het eerste waar ze naar keek als ze een leuke man ontmoette. Of hij mooie, goed gevormde, sterke polsen had.

Zodra ze morgenochtend wakker werd, zou ze meteen haar profiel aanklikken. Wie weet, misschien had ze meteen al een like van haar ideale man. En met die hoopvolle gedachte viel ze in een diepe, droomloze slaap.

‘Wat zit jij de laatste tijd vaak op je telefoon te kijken,’ merkte Lotte een paar dagen later plagend op, toen ze Emma voor de zoveelste keer in de bakkerijkeuken betrapte op het checken van haar berichten. ‘Heb je soms een vriendje waarover je ons niets verteld hebt?’

Emma voelde dat ze een kleur kreeg. ‘Doe niet zo raar. Ik heb geen tijd voor vriendjes.’

‘Onee?’ Lotte pikte een kaassoetje van de schaal die op de tafel stond en bekeek het eerst van alle kanten voordat ze het in haar mond stak. ‘Die zien er mooi uit. Heeft Suzan die gemaakt? Of een van jouw bakkers?’

‘Nee, deze zijn van Suzan,’ zei Emma. ‘Nieuw recept. Ze moet volgende week cateren op het kasteel en wilde onze mening horen.’

‘Ze zijn heerlijk,’ prees Lotte met volle mond.

‘Ja, dat vond ik ook.’ Emma nam er ook nog maar eentje. Met Lotte in de buurt moest je snel zijn. Die at zo een hele schaal in haar uppie leeg, en ze kwam er geen grammetje van aan, dat was het ergste. Om jaloers op te worden. Als zij drie van die soesjes ophad, was ze meteen een kilo zwaarder.

‘Maar wat is er nou zo belangrijk dat je die telefoon niet met rust kunt laten?’ drong Lotte aan. ‘Dat is echt niks voor jou. Ik heb je nog nooit zo vaak dat ding zien pakken als in de afgelopen dagen. Dus vertel op. Wat is er aan de hand?’

‘Niks belangrijks.’ Emma haalde nonchalant haar schouders op. ‘Ik heb me van de week ingeschreven op een datingsite. Voor de lol, hoor. Niet echt serieus,’ voegde ze er haastig aan toe, omdat ze zich er eigenlijk een beetje voor schaamde.

Lotte leek het helemaal niet vreemd te vinden. ‘Kijk, dat is nou eens een goed idee van je. En? Heb je al een leuke vent te pakken?’

‘Er zitten wel een paar interessante kandidaten tussen,’ bekende Emma schoorvoetend. ‘Met twee ben ik sinds gisteren serieus aan het chatten, en een ervan wilde al meteen afspreken. Dat vind ik wel erg voortvarend. Van mij hoeft het allemaal niet zo snel.’

‘O, wat gaaf. Laat eens kijken, hoe zien ze eruit?’ Lotte kwam naast haar staan en rukte de telefoon bijna uit haar handen. ‘Ik ben stiknieuwsgierig.’

Emma moest lachen om Lottes enthousiasme. ‘Doe even rustig, zeg.’ Ze zocht snel de website op en klikte een profiel aan. ‘Dit is Jeroen. Die woont in Zwolle. En dat...’ Ze klikte een ander profiel aan. ‘...is Gerben uit Groningen.’

‘Nou, die zien er helemaal niet verkeerd uit,’ vond Lotte, de foto’s zorgvuldig bestuderend. ‘Die Jeroen lijkt me iets sympathieker, maar

zo'n profielfoto zegt natuurlijk niet zoveel. Wat vind je zelf?

'Ik weet het niet. Hoe kun je dat na een paar keer chatten nou al zeggen?' Emma legde de telefoon resoluut weg. 'Genoeg erover nu, ik moet aan het werk. Kitty staat alleen in de winkel.'

Lotte bleef nog even dralen. 'Als ik jou was, zou ik toch niet te lang wachten met afspreken. Chatten is iets heel anders dan elkaar daadwerkelijk in de ogen kijken.'

'Zoiets zei die Jeroen ook al,' gaf Emma toe. 'Hij zou me na het weekend een keertje bellen voor een praatje. Maar even kijken hoe dat bevalt. Voor hetzelfde geld knap ik hartstikke af op zijn stem. Of hij op de mijne.'

'Spannend! Nou, veel succes dan. En ik hoor graag hoe het verder gaat! En nu aan het werk met ons. Met het weekend voor de boeg is er genoeg te doen. Werk ze!' Lotte pikte nog gauw een soesje mee voor ze door de tussendeur naar de aangrenzende tearoom verdween, waar zij de scepter zwaaide.

Emma nam de tegenoverliggende deur naar de winkel, waar tijdens haar afwezigheid alweer drie nieuwe klanten waren gearriveerd.

'Zeg, Erwin maakt voor morgen toch wel iets meer van die Italiaanse broodjes dan vorige week, hè?' wilde Kitty weten toen de winkel tien minuten later weer leeg was. 'We waren binnen twee uur al uitverkocht.'

'Erwin zou er nu een dubbele productie van maken, dus ik hoop dat we morgen beter uitkomen,' verzuchtte Emma. 'Ik had nooit verwacht dat die Italiaanse producten het zo goed zouden doen. Zelfs de handgemaakte bonbons vlogen weg, en die waren toch aardig aan de prijs. Nico was zo blij dat zijn creaties in de smaak vielen, dat hij voor morgen weer wat nieuws heeft verzonnen: Italiaanse roombonbons. Ze zijn perfect, je weet niet wat je proeft.'

'Ik heb net een chocotruffel van hem gekregen. Met Frangelico, een hazelnootlikeur. Zalig!' Kitty likte gelukzalig over haar lippen bij de

herinnering eraan. 'Jammer eigenlijk dat die Italiaanse actie maar voor vier weekenden is. De klanten waren allemaal superenthousiast.'

Emma knikte. 'Ik denk er hard over om een aantal producten voor vast in het assortiment op te nemen. Als Nico en Erwin het ermee eens zijn uiteraard, want voor hen is het wel een extra belasting.'

'Nou, daar hoef je niet over in te zitten. Ze vinden het hartstikke leuk om te doen,' zei Kitty opgewekt. 'Die twee zijn stapelgek op hun vak. En als het dan ook nog eens goed verkoopt, zijn ze helemaal gelukkig.'

'Van goede verkoopcijfers worden we allemaal gelukkig,' zei Emma droogjes. 'Dus als jij nou alvast eens begint met een van die schappen leeg te maken voor de Italiaanse broodjes, dan zorg ik dat er op de toonbank plaats komt voor de truffelschalen van Nico. Hoeven we dat morgenochtend niet meer te doen...'

Het weekend vloog voorbij, en niet alleen vanwege de drukte in de winkel. Willem, Emma's vader, vierde op zondag zijn achtenzestigste verjaardag, en Emma bracht het grootste deel van haar vrije dag door in de voormalige boerderij van haar grootouders, die aan de rand van Beekbrugge lag. Opa en oma De Roos waren vijf jaar geleden vrij kort na elkaar overleden, en na hun dood waren Willem en Coby er gaan wonen. Emma moest altijd even iets wegslikken als ze het erf op stapte. Behalve heel veel gelukkige herinneringen lag er ook een flink aantal nare, die vooral te maken hadden met de miskleun die ze had begaan door met Erik te trouwen.

Ze hadden op de middelbare school al verkering gekregen en waren nog geen jaar na het eindexamen getrouwd. Dat ze na de bruiloft bij Emma's grootouders op de boerderij hadden mogen wonen, kwam goed uit. Het scheelde in de woonlasten, en zo konden ze meteen een oogje houden op de steeds behoeftiger wordende oude mensjes. Helaas had Erik het vertikt om in huis een hand uit te steken, wat al snel voor heftige scènes had gezorgd. En daar was later dus ook nog

eens de ellende van zijn onsmakelijke affaire bij gekomen.

Ophouden nu, gebod ze zichzelf streng, terwijl ze via de achterdeur de grote woonkeuken binnenstapte. Erik was al heel lang verleden tijd. De butsen en krassen die hij op haar ziel had achtergelaten waren zo langzamerhand echt wel weggewerkt en bedekt met een nieuwe laklaag. De boerderij behoorde nu aan haar ouders toe, die er heel gelukkig waren. En zij woonde alweer vele jaren single en happy in het appartement boven de bakkerij.

'Hey sis, give me a kiss!'

Bij het horen van die maar al te vertrouwde stem bleef Emma stokstijf in de deuropening staan. Vol ongeloof staarde ze naar de grote, breedgeschouderde man die midden in de keuken naast haar moeder stond. 'J-Jacco? Maar hoe... Hoe kan dat nou? Mam zei... Jij zat toch nog op zee?'

'Vanmorgen vroeg in Rotterdam aangekomen. En onmiddellijk in een taxi gestapt om pa's verjaardag op gepaste wijze mee te kunnen vieren.' Met een grote grijns op zijn gezicht spreidde haar twee jaar oudere broer zijn armen. 'Krijg ik die zoen nou nog of hoe zit het?'

Met een kreet van vreugde liet ze zich in zijn wachtende armen vallen, terwijl haar moeder lachend toekeek. 'Wel meer dan eentje, wat dacht jij dan! Vijf lange maanden zonder mijn lievelingsbroer... Dan kom je echt niet met één zoentje weg, hoor!'

'En ook nog eens je enige broer, laten we dat vooral niet vergeten...'. Lachend sloot Jacco haar in een stevige omhelzing, waarna hij haar op armlengte van zich af hield om haar eens grondig te bekijken. 'Je ziet er goed uit, zusje. Het bakkersleven doet je goed.'

'Je mag er zelf anders ook zijn! Ik wed dat je in elke haven een liefje hebt.'

'Was dat maar waar.' Een gezicht trekkend, liet hij haar los. 'Het is hard werken als zeeman. Weinig tijd voor andere dingen, laat staan voor vrouwen.'